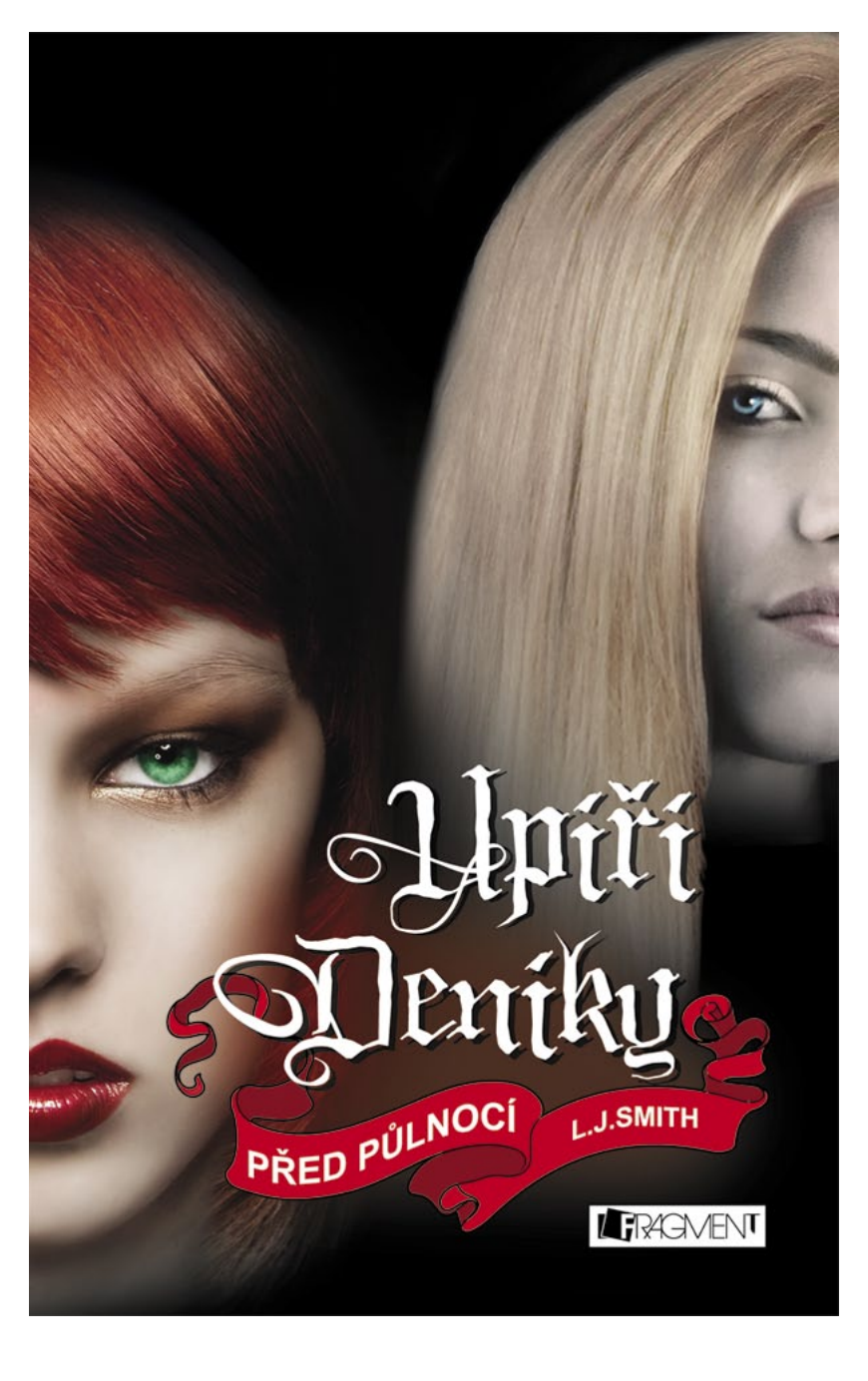

Upíří Deníky

PŘED PŮLNOCÍ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky Před půlnocí

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lisa. J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození
Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas
Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti
Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Lisa J. Smith
Upíří deníky – Před půlnocí – e-kniha
Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*S díky věnováno skutečné princezně
Jessalyn a Louise Beaudry za pomoc
s překladem francouzštiny.*

1.

Milý deníčku,
tolik se bojím, že sotva dokážu udržet
pero. Používám spíš tiskací písmena, než
abych normálně psala, protože tak dokážu alespoň tro-
chu ovládat svůj rukopis.

Ptáš se, z čeho jsem tak brozně vyděšená? Když odpo-
vím „z Damona“, nebudeš mi to věřit – a chápu to, vždyť
kdybys nás viděl jen před pouhými dvěma dny... Ale
abys to pochopil, musíš se dozvědět pár věcí.

Slyšel jsi někdy větu „Všechny sázky jsou staženy?“

To znamená, že se může stát úplně cokoli. Dokonce
i ti, kdo si spočítali pravděpodobnost a vybírali od lidí
sázky, nyní vracejí všem peníze. Protože do hry vstoupila
divoká karta, nepředvídatelný faktor, a nic, co platilo
předtím, už neplatí...

Přesně v takové situaci jsem já. Proto mi srdce tlučé až v brdle a cítím až do konečků prstů, jak se chvěje strachy.

Všechny sázky jsou staženy.

Vidíš, jak rozechvěle píšu. Co když se mi budou takhle trást ruce, až půjdu za ním? Mohla bych upustit táč. Mohla bych Damona popudit. A pak se může stát cokoliv.

Vlastně to nevysvětluju dobře. Měla bych říct, že jsme všichni z pátky: Damon i Meredith i Bonnie i já. Vydali jsme se do Temné dimenze a teď jsme zase doma, s hvězdnými perlami – i se Stefanem.

Stefana tam podvodem vylákali Šiniči s Misao, dvojčata kitsune, z lých lišících duchů, kteří mu namluvili, že když se vydá do Temné dimenze, dokážou tam z něho sejmut prokletí upíra a on se stane opět člověkem.

Lhali.

Jediné, co udělali, bylo, že ho hodili do páchnoucího vězení, bez jídla, světla, tepla... až málem umřel.

Ale Damon – byl předtím tak jiný – souhlasil, že nás povede to Temné dimenze, abychom Stefana našli. A, ach bože, ani nedokážu popsat samotnou Temnou dimenzi. Ale co je nejdůležitější, nakonec jsme Stefana našli a ještě předtím jsme vypátrali dva liščí klíče, s jejichž pomocí jsme ho osvobodili. Vynesli jsme ho z vězení na jeho slavníku, který později musel Matt spálit, jak byl prolezlý všelijakým hmyzem, brr. Ale připravili jsme Stefanovi lázeň a postel... a nakrmili jsme ho. Ano, naší krví.

Všichni lidé, kteří byli v domě, kromě paní Flowersové, která připravovala obklady na ta místa na těle, kde se mu již kosti téměř prodíraly skrz kůži. Až tak ho vybladověli! Dokázala bych je za to zabit vlastníma rukama – nebo mocí Křídel, jen kdybych ji uměla pořádně využít. Ale to neumím. Vím, že existuje zařikání pro Křídla zničení, ale nemám nejmenší ponětí, jak zní.

Konečně teď vidím, jak se Stefan začíná zotavovat, když ho krmíme naší krví. (Přiznávám, že jsem mu dopřála několik krmení navíc, která nebyla na rozpisu – byla bych hloupá, kdybych si neuvědomovala, že moje krev je jiná než krev ostatních lidí; je mnohem výživnější a udělala Stefanovi neuvěřitelně dobře.)

A tak se Stefan zotavil dost na to, aby příští ráno dokázal sejít dolů a poděkovat paní Flowersové za její elixíry!

Oušem my ostatní – všichni pouzí lidé – jsme byli naprosto vyčerpaní. Ani nás nenapadlo přemýšlet o tom, co se stalo s tou kyticí, protože jsme netušili, že je na ní něco zvláštního. Dostali jsme ji, když jsme odcházeli z Temné dimenze, od milého a dobrého kitsune, který byl uvězněný v cele naproti Stefanovi, než jsme zorganizovali ten útěk. Byl tak krásný! Netušila jsem, že kitsune může být i dobrý. Ale on dal Stefanovi ty květiny.

No, a tak se stalo, že druhý den ráno vstal jako první Damon. Samozřejmě on svojí krví nijak přispět nemohl,

ale opravdu upřímně si myslím, že kdyby mohl, udělal by to. Takový předtím byl...

A proto nedokážu pochopit, jak je možné, že cítím takový brožný strach, jaký cítím. Jak se můžu bát někoho, kdo mě líbal... a líbal... a říkal mi drahousku, miláčku a princezno? Kdo se se mnou smál a v očích mu šelmovsky blýskalo? A kdo mě držel, když jsem byla vyděšená, a říkal mi, že se nemám čeho bát, dokud on je se mnou? Někoho, na koho se stačilo jen podívat, a věděla jsem, co si myslí? Někoho, kdo mě ochraňoval, bez ohledu na následky, až do konce?

Já Damona znám. Znáám jeho chyby, ale taky vím, jaký je uvnitř. A není takový, jak by si přál, aby ho lidé viděli. Není chladný, arogantní ani krutý. To jsou jen fasády, které si navlékl.

Problém je, že už si nejsem jistá, jestli on ví, že není ani jedno z toho. Právě teď je úplně mimo. Mohl by se změnit a přivlastnit si všechny tyto vlastnosti – protože je tak zmatený.

To, co se tu snažím říct, je, že to ráno byl pořádně vzpěru akorát Damon. On jediný si taky všiml té kytice. A jedna z vlastností, kterou Damon rozhodně má, je zvědavost.

A tak odmotal všechna ochranná zaklínadla a zjistil, že kytice má uprostřed jedinou černočernou růži. Damon se snažil najít černou růži už celé roky – myslím, že jen

proto, aby ji mohl obdivovat. A když uviděl tohle, přivoněl k ní... a prásk! Růže zmizela!

A pak se začal cítit špatně a omámeně a nedokázal nic vnímat ani čichem, ani jinými smysly, které taky otupěly. No, a v té chvíli Sage – aha, zapomněla jsem napsat o Sagem, to je nádherný, vysoký, do bronzova opálený upír, který se nám všem stal výborným přítelem – a Sage mu řekl, aby nasál vzduch a podržel ho v plicích.

Lidi takhle dýchají, chápeš.

Ani nevím, jak dlouho Damonovi trvalo, než si uvědomil, že je doopravdy člověk, že to není žádný vtip a že s tím nikdo nedokáže nic udělat. Ta černá růže byla pro Stefana, splnila by mu jeho sen stát se opět člověkem. Ale když si Damon uvědomil, že to kouzlo vykonala na něm...

V tu chvíli jsem viděla, jak se na mě podíval – a hodil mě do jednoho pytle ze zbytkem mého druhu; druhu, kterým se naučil opovrhovat a nenávidět ho.

Od té chvíle jsem se neodvážila podívat se mu znovu do očí. Vím, že ještě před pár dny mě miloval. Nevěděla jsem, že se láska může změnit v – no, prostě ve všechno to, co on teď cítí, a to i vůči sobě.

Člověk by si myslel, že pro Damona bude snadné stát se znovu upírem. Jenže on chce být stejně mocným upírem, jakým býval – a nikdo takový, s kým by si mohl vyměnit krev, tu není. Dokonce i Sage zmizel, než ho o to Damon stihl požádat. Takže Damon uvízl v lidské podobě, dokud

nenajde dostatečně silného, mocného a vysoce postaveného upíra, který by s ním prošel procesem přeměny.

A pokaždé, když se podívám do očí Stefanovi, do těch smaragdově zelených očí, které sálají důvěrou a vděčností – cítím také strach. Mám hrůzu z toho, že mi ho nějakým způsobem zase vezmou – přímo z mého náručí. A... strach, že zjistí, co jsem začala cítit k Damonovi. Ani jsem si sama neuvědomila, kolik pro mě Damon začal znamenat. A já nedokážu... zastavit... své city k němu, přestože on mě teď nenávidí.

A ano, sakra, já pláču! Za minutku mu musím odnést večeři. Musí už být úplně vyhladovělý, ale když mu v poledne chtěl Matt donést něco k jídlu, Damon po něm hodil celý tác.

Ach, bože, prosím – prosím, ať ke mě necítí nenávisť!

Vím, že jsem sobecká, když mluvím jenom o tom, co se děje s Damonem a se mnou. Chci říct, situace ve Fell's Church je horší než dřív. Každý den se do spárů posedlosti dostává víc a víc dětí, které pak děsí své rodiče. A rodiče jsou na své děti každým dnem rozezlenější. Nechce se mi ani přemýšlet o tom, co se tu odehrává. Jestli se rychle něco nezmění, celé město bude zničeno stejně jako to poslední, které Misao a Šiniči navštívili.

Šiniči... napovídal o naší partě spoustu věcí o tom, co před ostatními tajíme. Ale pravda je, že ani nevím, jestli chci slyšet řešení těch jeho hádanek.

V jednom směru máme štěstí. Pomáhá nám Saitouovic rodina. Určitě si pamatuješ Isobel Saitouovou, která si způsobila ta příšerná zranění, když byla posedlá? Od té doby, co se jí daří líp, se stala naší dobrou kamarádkou. A její máma, paní Saitouová, i její babička, Obasaan, také. Připravily pro nás amulety – jsou to samolepicí lístky, na kterých je napsané zaříkání proti zlu. Za tuble pomoc jsme moc vděční. Možná jim to jednoho dne budeme moc vrátit.

Elena Gilbertová váhavě odložila pero. Zavřít deník bude znamenat postavit se čelem všemu, o čem píše.

Ale nějak se přiměla sejít dolů do kuchyně a vzala si táč s jídlem od paní Flowersové, která se na ni povzbudivě usmívala.

Když se vydala do komory penzionu, všimla si, že se jí ruce tak třesou, až všechno nádobí na tácu cinká. Protože do komory nebyl přímý přístup z domu, každý, kdo chtěl navštívit Damona, musel vyjít ze dveří a obejít dům k přístavbě, která k němu byla přilepená z té strany, kde rostly byliny pro kuchyň. *Damonův brloh*, jak tomu nyní říkali.

Když Elena procházela zahradou, pohlédla na chvíli stranou na díru uprostřed záhonu anděliky, která při jejich návratu zafungovala jako brána z Temné dimenze. Nyní byla vybitá.

U dveří do komory zaváhala. Pořád ještě se chvěla a věděla, že to není ten nejlepší způsob, jak stanout tváří v tvář Damonovi.

Prostě se uvolni, poručila si. Mysli na Stefana.

Stefan si prožil strašlivé zklamání, když zjistil, že z růže nezbylo nic, ale brzy se dokázal vrátit ke své obvyklé skromnosti a ušlechtilosti, dotýkal se Eleniny tváře a přesvědčoval ji, že je vděčný jen za to, že tu může být s ní. Že tahle vzájemná blízkost je všechno, co od života žádá. Čisté oblečení, slušné jídlo – *svoboda* – za to všechno stojí bojovat, ale Elena je prý nejdůležitější. A Elena se rozplakala.

Na druhou stranu věděla, že Damon nemá ani v nejmenším v úmyslu zůstat ve svém současném stavu. Mohl by udělat cokoli, riskovat cokoli... jen aby se opět proměnil.

Vlastně to byl Matt, kdo navrhl hvězdnou perlu jako řešení Damonova stavu. Matt nechápal význam černé růže ani hvězdné perly, dokud mu nevysvětlili, že tahle hvězdná perla, která pravděpodobně patří Misao, v sobě obsahuje většinu její moci a že se s každým životem, který si Misao vezme, stává jasnější. Tu černou růží pravděpodobně připravili za pomoci tekutiny z podobné hvězdné perly – ale nikdo nevěděl, kolik jí je zapotřebí a jestli se nemá kombinovat s nějakými dalšími tajemnými ingrediencemi. Matt se zamračil a zeptal se, jestli je možné, když

růže dokáže proměnit upíra v člověka, že by dokázala taky proměnit člověka v upíra?

Elena nebyla jediná, kdo si všiml, jak Damon pomalu zvedl hlavu a zablýsklo se mu v očích, když je pomalu upřel přes celý pokoj na blýskavou hvězdnou perlu. Elena skoro slyšela, jaké myšlenky mu táhnou hlavou. Matt může být úplně mimo... ale existuje jedno místo, kde člověk určitě najde mocné upíry. V Temné dimenzi – a brána do ní je v zahradě penzionu. Brána je nyní zavřená... kvůli nedostatku Sil.

Na rozdíl od Stefana by Damon neměl absolutně žádné výčitky kvůli tomu, co by se mohlo stát, kdyby musel použít všechnu tekutinu z perly, což by mohlo vést až ke smrti Misao. Vždyť je to jen jeden za dvou lišaků, kteří nechali Stefana trpět.

A tak jsou všechny sázky staženy.

Dobře, bojíš se; *tak se s tím vypořádej*, poručila si Elena neúprosně. Damon je už v té místnosti skoro padesát hodin – a kdoví, co spřádá za plány, aby se dostal k té hvězdné perle. Ale stejně ho někdo musí přimět, aby se najedl – a když říkáš „někdo“, jsi to ty, tomu se nevyhneš.

Elena stála za těmi dveřmi tak dlouho, až jí začala tuhnout kolena. Zhluboka se nadechla a zaklepala.

Neozvala se žádná odpověď ani se nerozsvítilo světlo. Damon je člověk. A venku už je tma.

„Damone?“ Mělo to být zavolání, ale vyšlo z toho jen zašeptání.

Žádná odpověď. Žádné světlo.

Elena polkla. On tam přece *musí* být.

Elena zaklepala důrazněji. Nic. Nakonec zkusila stisknout kliku. K jejímu zděšení nebylo zamčeno – dveře se rozevřely a odhalily vnitřek místnosti tak temný, jako byla sama noc okolo Eleny, jako byl chřtán propasti.

Eleně se zježily jemné chloupky vzadu na krku.

„Damone, jdu dovnitř,“ vydechla stěží slyšitelným šepotem, jako by chtěla přesvědčit samu sebe, že tam nikdo není. „Proti světlu na verandě uvidíš moji siluetu, kdežto já nevidím nic, takže máš všechny výhody. Nesu tác se strašně horkým kafem, sušenkami a tatarákem bez koření. To kafe asi cítíš na dálku.“

Stejně to bylo divné. Eleně všechny její smysly napovídaly, že před ní nikdo nestojí a nečeká, až do něj vrazí. Tak jo, pomyslela si. Zkusíme malé krůčky. Jeden krok. Druhý krok. Třetí krok – teď už musím být docela daleko v místnosti, ale pořád je taková tma, že nic nevidím. Čtvrtý krok...

Z temnoty vystřelila silná paže a tvrdě Elenu sevřela kolem pasu. Na hrdle ucítla nůž.

Elena leknutím omdlela – nejdřív uviděla temnotu plnou šedivých teček a pak ji pohltila úplně.

2.

Elena nemohla být v bezvědomí déle než několik vteřin. Když se probírala, všechno bylo úplně stejné – jediné, čemu se divila, bylo, jak je možné, že se smrtelně nezranila o ten nůž.

Pamatovala si, že tác s jídlem odletěl kamsi do tmy hned v první chvíli, kdy sebou leknutím trhla. Ale teď už poznávala to, jak ji drží, i jeho vůni a pochopila, proč má na hrdle nůž. A byla ráda, že jí to došlo, protože tím, že omdlela, se pyšnila asi tak stejně, jako kdyby se to stalo Sagemu. Přece není omdlivací typ!

Donutila se ochabnout a nevzdorovat Damonovu sevržení, aby mu ukázala, že *ona* nepředstavuje žádnou hrozbu.

„Ahoj, princezno,“ ozval se jí u ucha hlas jako tmavý samet. Elena ucítila vnitřní zachvění – ale nebylo to

strachem. Spíš jako když taje něhou. Ale on své sevření nezměnil.

„Damone...“ začala chraptivě, „já jsem ti přišla pomoci. Prosím, dovol mi to. Jsi sám proti sobě.“

Stejně náhle, jako se objevilo, bylo železné sevření pryč. Nůž se jí přestal zarývat do masa, ačkoliv ten ostrý pocit na hrdle jí stačil připomenout, že Damon ho má pořád po ruce. Náhrada za špičáky.

Ozvalo se cvaknutí a v pokoji se rozsvítilo.

Elena se pomalu otočila a pohlédla na Damona. A dokonce i teď, kdy byl bledý, rozcuchaný a ztrhaný hladu, vypadal tak úchvatně, až se jí sevřelo srdce. Tmavé vlasy spadající v neuspořádané zmeti do čela; dokonale řezané rysy; ta pyšná, vnímavá ústa – právě stažená do zádumčivé čáry...

„Kde to je, Eleno?“ zeptal se stroze. Ne co. *Kde*. Věděl, že není hloupá – a samozřejmě věděl, že lidé v penzionu před ním tu hvězdnou perlu úmyslně schovávají.

„To je všechno, co mi řekneš?“ zašeptala Elena.

Neubránil se a v očích se mu objevila něha. Udělal jeden krok směrem k ní, jako kdyby si nemohl pomoci, ale v příštím okamžiku zase nasadil zasmušilý výraz. „Odpověz mi a pak toho možná bude víc.“

„Já... chápu. No, tak jo. Před dvěma dny jsme vymysleli systém,“ vysvětlovala Elena tiše. „Všichni taháme los. Pak ten, kdo si vytáhl papírek s křížkem, vezme

hvězdnou perlu z prostředka stolu a všichni ostatní jdou do svých pokojů a zůstanou tam, dokud ten vylosovaný hvězdnou perlu neschová. Já jsem dneska los nevyhrála, takže nevím, kde je. Ale můžeš si mě zkusit... prověřit.“ Elena cítila, jak se při posledních slovech vnitřně ošívá, měla pocit, že je slabá, bezmocná a snadno zranitelná.

Damon vztáhl ruku a pomalu jí vsunul dlaň pod vlasy. V tu chvíli by jí mohl udeřit hlavou o zeď nebo s ní mrštit přes celou místnost. Nebo jednoduše tisknout její hlavu proti noži, dokud by jí neodpadla. Elena poznala, že v téhle náladě touží vybit si své emoce na nějakém člověku, ale neudělal vůbec nic. Mlčela. Jen stála a dívala se mu do očí.

Damon se pomalu sklonil a přešel svými rty po jejích... tak jemně... Elena zavřela oči. Ale v příštím okamžiku zamrkal a vyprostil ruku z jejích vlasů.

Elena zapřemýšlela, co se asi stalo s jídlem, které mu nesla. Téměř vroucí kávou si opačila ruku a polila si džíny na jedné noze. Šálek i talířek ležely ve zmeti střepů na podlaze. Tác a sušenky se odkutálely kamsi za židli. Ale talíř s tatarským biftekem nějakým zázrakem skončil na gauči – a správnou stranou nahoru. Jen příbor se někde povaloval.

Elena se schoulila strachem a bolestí. V tu chvíli to byl její celý svět – jen strach a bolest. Zaplavily ji jako příval. Obvykle nebývala uplakaná, ale nyní si nedokázala pomoci a slzy jí vstoupily do očí.